

Co je důležité vědět pro plně vědomou obnovu těla?

Právě v sefiře Tiferet jsme se s Igorem Arepjevem učili obnovovat orgány. A začalo se nám to dařit, protože jsme začali pravé a levé chápat jako jednotné. A předtím jsme chápali svět jako dva sloupy, jako dva nezávislé systémy, které se vyvíjejí paralelně. Je to jako dvě paralelní přímky, které se teoreticky neprotínají.

Z toho plyne: existuje nějaká realita iniciovaná vědomím určitého člověka, která vede k obnově chybějícího orgánu. Je to příjemná vytoužená skutečnost, ve kterou je nicméně pro mnohé lidi velmi obtížné uvěřit., a to včetně toho člověka, který pracuje s přístrojem pro ultrazvukovou diagnostiku.

Vyplývá z toho, že orgán, který je obnoven, a ten přístroj, který skenuje spolu s člověkem, který ten proces řídí, se nacházejí v různých realitách. Posledně uvedený se nachází tam, kde k té události nemůže dojít, protože to není možné – protože ani sám člověk, který provádí diagnostiku, ani kolektivní vědomí nemohou tuto událost přijmout, protože sami nešli duchovní cestou a ještě nejsou připraveni chápat, že existují nějakí lidé, kteří svým duchovním impulsem umějí obnovovat chybějící orgány. Jak to udělat, aby to, co vědí lékaři a co ukáže ultrazvukové vyšetření, se shodovalo s tím, že orgán je v člověku skutečně obnoven?

Je zapotřebí bod průsečíku.

Je zapotřebí nějakého obratu ve vědomí jako v Möbiově pásce, kde se dvě paralelní přímky v optické perspektivě vnímání přece jen setkávají.

Ale optika vnímání, tedy hledisko, je jedna věc. Ale realita může být něco úplně jiného.

Železniční koleje se v perspektivě setkávají v jednom bodě. A setkávají se skutečně?

V našem případě jsou faktem nejméně dvě reality: realita toho, kdo obnovil orgán, a realita ultrazvuku s obsluhujícím člověkem, který se opírá o dominanty kolektivního vědomí a který takovou událost v lidském organizmu vůbec nepřipouští.

A co si o tom myslí člověk, který se obrátil o pomoc? Váhá. Chtěl by, aby orgán byl na svém místě, ale také obvykle není natolik nezávislý na kolektivním vědomí, aby nevěřil ultrazvukovému snímku a odborníkovu závěru. Jeho vědomí není, pokud jde o tuto otázku, dokonce ani samo sobě spojencem. V lepším případě je neutrální.

Učiníme mezizávěr: existuje kolektivní vědomí. Je to jakoby hranice vnímání a chápání reality tohoto světa, jeho horizont. A jsme my, kdo svým novým světonázorem, novým, snažením, a novými poznatky ustanovujeme nové zákony Světa, kde je možné nebýt nemocen, kde je možné nestárnout, a je možné neumírat. Jsme také velká síla. Dá se říci, že v tomto bodě reality je to síla rovnocenná. Proto svým duchovním zrakem skenujeme obnovený orgán a vidíme, že existuje. Oni skenují, podle nich ten orgán není. A člověk, který se obrátí k nám, je v neurčitěm stavu: v zásadě se cítí dobře, to znamená jako zdravý člověk, ne jako nemocný, ale

papír se záporným výsledkem z ruky nepouští. A jeho pohled přitom vyjadřuje otevřené rozpaky. Jaké ideje na toto téma vznikají? Jsou to velmi prosté ideje: zaprvé je potřeba, aby se v kolektivním vědomí změnil názor na možnost takových událostí. Zadruhé to nelze chápat pouze jako technologii podobnou jiným technologiím, protože to není prostě jen nějaký poznatek, je to zvláštní BOŽSKÝ POZNATEK, POZNÁNÍ OD BOHA.

Proto se dvě paralelní přímky skutečně nikdy neprotínají, jestli je vnímá běžné, to je pasivní vědomí. Ale jestli je to vědomí rozšířené, věřící ve své příbuzenství se Stvořitelem světa, kdo jiskrou nekonečného světla osvětluje vaši duši? V tom případě se situace kardinálně mění, protože pro Boha nic není podmíněno, pro něho je vše BEZPODMÍNEČNÉ, to znamená bez podmínek.

Jestli Bůh podporuje vaše zaměření, váš duchovní impuls, vaši pobídku duše, co může bránit její realizaci? Jen to, že si nepřejete pobídku přijmout. Podle Boží vůle je vůle člověku ponechána. Jestli se takové chápání připouští, obnovený orgán se odráží i v kolektivním vědomí i ve vědomí každého člověka, a tehdy je orgán reálně vnímán jak námi, tak všemi ostatními. Otázka, jak spojit dvě paralelní reality se tedy řeší vzájemným volným zaměřením prostřednictvím ducha člověka a ducha Božího, dvou nezávislých realit světa: Boží duše a lidského vědomí.